

Szegedi Ítéltábla**Az ügy száma:**

Pf.II.20.592/2019/9. szám

A felperes:

felperes neve felperes leánykori neve

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Ütő-Siklódi Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Ütő-Siklódi Zoltán ügyvéd)

Az alperes:

alperes neve

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Pintér és Szabó Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Szabó Tamás)

A per tárgya:

Szerződés érvénytelenségének megállapítása és egyéb követelés

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szegedi Törvényszék 6.P.21.851/2017/15. szám

A fellebbezést benyújtó fél:

Felperes 6.P.21.851/2017/16. szám

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 31 750 (harmincegyezer-hétszázötven) Ft másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak az adóhatóság felhívására 48 000 (negyven-nyolcezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás**A tényállás**

- [1] Az alperes, mint hitelező és a felperes, mint adós között 2008. január 10-én jelzálogkölcsön szerződés jött létre, amely alapján az alperes 1 600 000 Ft (10 524,24 CHF) kölcsönt folyósított a felperesnek. A szerződés tartalmazta a kölcsön futamidejét (240 hónap), annak díjait, költségeit (fedezetellenőrzési díj, kezelési költség, törlesztési konverziós díj). A kölcsön kamatlába évi 3,99, a teljes hiteldíj mutató (THM) évi 8,98 % volt. A havi törlesztőrészlet összegét 63,72 CHF-ben határozták meg, ami a deviza átváltási árfolyam (156,50 Ft/CHF) alapulvételével 9972 Ft-nak felelt meg.

- [2] A szerződés VIII/9. pontja szerint a bank által nyújtott kölcsön és járulékai mindenkor összegének megállapítása szempontjából a bank üzleti könyvei az irányadóak, kivéve, ha azok bizonyíthatóan tévesek.
- [3] E kölcsönszerződéshez kapcsolódóan a peres felek, valamint **(haszonélvező neve)** haszonélvező között 2008. január 10. napján "Önálló zálogjogot alapító szerződés ingatlanra" elnevezésű szerződés jött létre, amely alapján a felperes és a haszonélvező, mint zálogkötelezettek és az alperes, mint zálogjogosult önálló zálogjogot alapítottak a **(település neve), (ingatlan címe)** szám alatti ingatlanra (továbbiakban: ingatlan).
- [4] A peres felek között 2010. július 15. napján a fenti lakáscélú hitel kiváltására újabb jelzálogkölcsön szerződés jött létre, amelynek tárgya 33 256,47 CHF összegű kölcsön 210 havi futamidőre történő biztosítása volt. A folyósításkor érvényes deviza átváltás árfolyam (204,23 Ft/CHF) alapján a kölcsön összege 6 791 968 Ft volt. A szerződésben meghatározásra került a törlesztőrészek havi összege, az éves ügyleti kamat mértéke (5,79 %), továbbá a THM (7,87 %).
- [5] E szerződés VIII/7. pontja rögzítette az ügylet árfolyamkockázatára vonatkozó tájékoztatást, továbbá az adós nyilatkozatát, hogy azt tudomásul vette.
- [6] A szerződés VIII/10. pontja szövegszerűen teljes egészében megegyezett a 2008. január 10. napján kötött kölcsönszerződés VIII/9. pontjával.
- [7] E kölcsönszerződéshez kapcsolódóan 2010. július 15-én újabb zálogszerződés jött létre a peres felek, valamint a haszonélvező között az ingatlanra, és azt a szerződő felek teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalták.

A felperes keresete és az alperes védekezése

- [8] A felperes az elsőfokú eljárás során több kereseti kérelmet terjesztett elő mindkét kölcsönszerződéssel kapcsolatban, és azokat több ízben módosította.
- [9] Az elsőfokú bíróság a 6.P.21.851/2017/15-II. számú végzésével a 2010. július 15-én, valamint a 2008. január 10-én kelt szerződéseket érintően a pert - a 2010. július 15-én létrejött jelzálogkölcsön szerződés VIII/10. pontjában írt rendelkezés kivételével - jogerősen megszüntette, mert a kereseti kérelmek a 2014. évi XL. tv. (DH2. tv) 37. §-ában írt követelményeknek nem feleltek meg.
- [10] A per tárgyát képező és jelen fellebbezési eljárás során elbírálandó kereseti kérelemben a felperes a 2010. július 15-én kelt jelzálogkölcsön szerződés VIII/10. pontja érvénytelensége megállapítását kérte, mert a jelen ügyben alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (Ptk.) 209/A. § (2) bekezdése szerint semmis, illetve a 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet (Kr.) 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjaiba ütközik.
- [11] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, vitatta a sérelmezett szerződési feltétel érvénytelenségét.

Az elsőfokú bíróság ítélete és annak indokai

- [12] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Határozata indokolásában kifejtette, a pénzügyi intézménynek jogszabályi kötelezettsége, hogy a kölcsönszerződésből eredő követeléseit nyilvántartsa, azokról a hatóságokat és a hitelfelvevőket is tájékoztassa. A hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. tv. (Hpt.) 206. § (1) bekezdése szerint folyamatos szerződések esetén legalább évente egy alkalommal, illetve a szerződés lejártakor a pénzügyi intézménynek közérhető, teljeskörű írásbeli kimutatást kell küldenie az ügyfelei számára, amellyel szemben az adós kifogással élhet. A sérelmezett kikötés azt jelenti, hogy a kölcsön és járulékai mindenkor összegének megállapítása - a téves eseteket leszámítva - a bank üzleti könyvei alapján történik, ami nem tekinthető a fogyasztó részéről egyoldalú joglemondásnak, mert az nem felel meg a Ptk. 207. § (4) bekezdésében foglaltaknak. E szerződéses rendelkezés sem tartozáselismerést, sem joglemondást nem tartalmaz, nem hárítja át a bizonyítási kötelezettséget a fogyasztóra a bizonyítást igénylő döntő tények tekintetében, azaz a bizonyítási terhet nem fordítja meg. Ha az alperes a

szerződésből eredő igényét perben kívánja érvényesíteni, úgy a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján öt terheli annak bizonyítása, hogy a szerződés milyen tartalommal jött létre a felek között, illetve mennyi a felperes fennálló tartozása. E perben vita esetén be kell mutatnia a nyilvántartás elszámolási elveit, módszereit, adatait, számításait pedig le kell vezetnie. Mindezzel szemben a fogyasztó ellenbizonyítással élhet. Ebből adódóan a támadott rendelkezés a felperes jogi helyzetét nem érinti, nem teszi hátrányosabbá igényérvényesítési lehetőségeit.

- [13] Nem ítélte a kifogásolt szerződéses rendelkezést tisztességtelennek a Korm.r. 1. § (1) bekezdés b) pontja szerint sem, mert nem tartalmaz az alperest megillető egyoldalú jogosítványt arra, hogy kizárólagosan megítélhesse a fogyasztó teljesítésének szerződésszerű voltát, emiatt az nem érinti az alperessel szerződő fél kötelmi jogát arra, hogy az alperesi szolgáltatás megfelelőségét megítélje és minősítse. Erre figyelemmel a felperes által sérelmezett szerződéses rendelkezés nem ellentétes a Kr. 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjában foglaltakkal.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem.

- [14] A felperes elsőfokú ítélet elleni fellebbezése elsődlegesen annak megváltoztatásával a szerződés VIII/10. pontja tisztességtelensége megállapítására irányult a Kr. 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjai alapján, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Kérte a per tárgyalása felfüggesztését az Európai Unió Bírósága előtt C-34/18. szám alatt folyamatban levő előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig.
- [15] Elsődleges fellebbezése indokaként előadta, a sérelmezett kikötés következményeként a hitelező dönt az adós szerződésszerű teljesítéséről, és a kikötés a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára megváltoztatja. A közjegyzői tanúsítvány a bank közlése alapján tartalmazza a tartozás mértékét, ami alkalmas a bizonyítási teher adósra terhelésére, mert a fogyasztónak kell bizonyítania a hitelező által önkényesen meghatározott követelés jogszerűtlenségét. E feltétel hiányában, illetve annak érvénytelensége esetén a banknak kellene bizonyítania követelése jogszerű, illetve szerződésszerű voltát, a fenti rendelkezés pedig ezzel ellentétes.
- [16] A Ptk. 209. § (1) bekezdésében foglaltakra utalással hangsúlyozta, a Kr. 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjában foglaltak az ún. fekete listához tartozó feltételek, amelyet a 93/13. EKG. tanácsi irányelv is tisztességtelennek minősít. A kikötés lehetőséget biztosít alperesnek arra, hogy a pusztán bemondás alapján közjegyzői ténytanúsítványt állíttasson ki a számítása szerint fennálló tartozás összegéről és kérje annak végrehajtási záradékkal való ellátását. Emiatt az adós csak a Pp. 369. § a) és b) pontja szerinti végrehajtás megszüntetése, vagy korlátozása iránti perben vitathatja a végrehajtási záradékban megjelölt tartozása fennálltát, vagy összegét. Ha a végrehajtás elrendelésére a szerződés felmondása alapján került sor, akkor a végrehajtást kérőnek kell bizonyítania a követelése fennálltát, a szerződésszegés tényét és a felmondás jogszerűségét, ellenben ha a záradékolt okirat az adós elismerésén alapul, úgy az a bizonyítási terhet megfordítja és az adósnak kell bizonyítania, hogy elismert tartozása nem áll fenn. Hangsúlyozta, a felmondás közokiratba foglalása csak a felmondás tényét tanúsítja hitelesen, azt azonban nem, hogy annak indoka, vagyis az adós szerződésszegése, valamint az abban megjelölt tartozás összege valós (BDT2018. 3813.).
- [17] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. A felperes a szerződéses rendelkezés joghatását tévesen értelmezi, mert e feltétel nem változtatja meg a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára egyoldalúan. A közvetlen végrehajthatóságot ugyanis nem a kölcsönszerződés e pontja alapozza meg, hanem az, hogy a közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatban szereplő követelés megfelel a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. tv. (Vht.) 23/C. § (1) bekezdésében és a közjegyzőkről szóló 1990. évi XLI. tv. (Kjtv.) 129. §-ában foglaltaknak. Az alperes a közjegyzői okirat alapján kezdeményezhet végrehajtást, a felperes pedig a végrehajtás megszüntetése, vagy korlátozása iránti perben érvényesítheti igényét, ami nem eredményezi a bizonyítási teher megfordulását. A hivatkozott rendelkezés nem sérti a Kr. 1. § (1)

bekezdés b) pontját sem, nem az alperes jogosult az adós teljesítése szerződésszerűségének megállapítására (1/2018. sz. gazdasági elvi határozat, Kúria Pfv.V.22.659/2017/11.). A kölcsön és járulékai összegének megállapítása szempontjából az, hogy a bank üzleti könyvei tekinthetők irányadónak, nem tisztességtelen, ez ugyanis nem tartozáselismerő nyilatkozat, mert az alperesnek nem biztosít több jogosultságot, illetve felperes terhére sem ró több kötelezettséget, és nem eredményezi a bizonyítási teher megfordulását sem. Ezzel összhangban áll az EUB C-34/18. számú ügyben született ítélet.

Az ítéletábra döntésének indokai

- [18] A fellebbezés alaptalan.
- [19] Az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján helyesen állapította meg, abból levont jogi következtetéseivel, érdemi döntésével az ítéletábra egyetért, ezért ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az ítéletábra az alábbiakra mutat rá.
- [20] A felperes fellebbezése a kölcsönszerződés ún. ténytanúsítványra vonatkozó szerződési feltétele (VIII. 10. pont) tisztességtelensége megállapítására irányuló kereseti kérelme elutasítására vonatkozó ítéleti rendelkezést érintette. Erre figyelemmel az ítéletábrának azt kellett vizsgálnia, hogy a sérelmezett kikötés a felperes által hivatkozott Kr. 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjába ütközik-e, ezáltal annak tisztességtelensége megállapítható-e [Pp. 253. §].
- [21] A 93/13. EGK. irányelvnek a perbeli szerződés VIII.10. pontjában foglalt általános szerződési feltétellel tartalmát tekintve megegyező szerződési kikötés tisztességtelenségével kapcsolatos értelmezés tárgyában az EUB előtt C-34/18. számon indult előzetes döntéshozatali eljárás, amelynek befejezéséig az ítéletábra a másodfokú eljárást felfüggesztette. Az elsőfokú ítélet hozatalát követően hozott határozatban az EUB - értelmezve a 93/13. EGK. irányelv Melléklete 1. pontjának m) és q) alpontját - a nemzeti bíróság hatáskörébe utalta annak eldöntését, hogy a támadott szerződési kikötés tartalmával megegyező szerződési feltétel az irányelv e pontjaiban megjelölt szerződési kikötések körébe tartozik-e.
- [22] Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a szerződés vitatott rendelkezése nem biztosít az alperes részére jogosultságot arra, hogy kizárólagosan és egyoldalúan értelmezze a szerződéses rendelkezéseket. Az egyoldalú értelmezés azt jelentené, kizárólag a bank határozhatná meg, hogy egy szerződéses feltételt, kikötést hogyan kell érteni és alkalmazni, a bankkal szerződő félnek ebbe nem lehetne beleszólása, az erre vonatkozó jogait kizárnák, a szerződéses kikötés értelmezésének jogától megfosztanák. A perbeli esetben ez a kikötés nem zárta ki a felperes jogát és lehetőségét: az alperes a saját nyilvántartása alapján meghatározta a felperes tartozásának összegét, a felperesnek a jogviszony fennállása alatt, a felmondáskor és azt követően is lehetősége volt arra, hogy nyomon kövesse tartozása alakulását, annak törlesztését. Módja volt az alperesétől eltérő álláspontja közlésére, nem volt elzárva attól sem, hogy végső soron ezt akár perben megtegye. A felperes rendszeresen tájékoztatást kapott a tartozásról és annak az alperes által nyilvántartott összegéről, ha pedig az abban foglaltakat vitatta, részletes elszámolást kérhetett akár a végrehajtás megindítását követően is. Mindezek alapján nem állapítható meg, hogy a kikötés a Kr. 1. § (1) bekezdés a) pontjával ellentétes, ezáltal tisztességtelen.
- [23] Annak vizsgálata során, hogy az érintett szerződéses kikötés a Kr. 1. § (1) bekezdés b) pontjában ütközik-e, ügydöntő jelentőségű annak megítélése, hogy a szerződés VIII.10. pontjában rögzített kikötés, illetve az annak alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítvány elfogadása, a Ptk. 242. §-a szerinti joghatályos tartozáselismerő nyilatkozatnak minősül-e. Tartozáselismerés esetén ugyanis a bizonyítási teher megfordul és az adósnak kell bizonyítania, hogy az elismert tartozása nem áll fenn (BH1990. 439.).
- [24] A fél nyilatkozatához a tartozáselismerés jogkövetkezményei akkor fűződhetnek, ha a tartozás elismerése magyarázatot nem igénylő módon kifejezetten és félreérthetetlenül történik. Ennek az

elvásnak csak az olyan tartozáselismerő nyilatkozat felel meg, amelyet már fennálló, összegszerűen meghatározott követelés tekintetében tettek meg (EBH 2000.309.). A per tárgyát képező szerződéses rendelkezés ilyennek nem tekinthető, e kikötés esetében ezért nem érvényesülnek a tartozáselismerés joghatásai.

- [25] A szerződéses kikötés nem volt a felperes részéről joglemondásként sem értékelhető, mert az egyoldalú joglemondás fogalmi körébe az a nyilatkozat vonható, amellyel a jogalany az őt kétségkívül megillető jogosultságról kifejezetten lemond. A Ptk. 207. § (4) bekezdése értelmében az igényérvényesítésről, vagy a vitatásról való lemondásnak félreérthetetlennek és határozottnak kell lennie, nincs helye a nyilatkozat kiterjesztő tartalmú értelmezésének (BH1993. 673).
- [26] Nem állít fel a keresettel támadott szerződéses kikötés a felek szerződésében olyan vélelmet sem, amely szerint az alperes az igénye alapjául szolgáló valamely egyéb bizonyítást igénylő tény, egy attól különböző, másik tény bekövetkezésével és igazolásával bizonyíthatná és így képes lenne elhárítani bizonyítási kötelezettségét a bizonyítást igénylő döntő tényre nézve. A szerződés vitatott pontjának ilyen tartalom nem tulajdonítható.
- [27] Mindezekből következik, hogy a kölcsönszerződés VIII.10. pontjába foglalt rendelkezés sem tartozáselismerést, sem joglemondást nem tartalmaz, és nem minősíthető vélelem hatásával bíró kikötésnek sem, a bizonyítási kötelezettség alakulását, a bizonyítási eljárás lefolytatását nem befolyásolja, a bizonyítási terhet nem fordítja meg.
- [28] Ez azt jelenti, ha az alperes a jelen szerződésből eredő követelését a felperessel szemben peres úton kívánja érvényesíteni, a Polgári perrendtartásról szóló, jelen ügyben alkalmazandó 1952. évi III. tv. (továbbiakban: Pp.) 164. § (1) bekezdése szerint őt terheli annak bizonyítása, hogy a szerződés milyen tartalommal jött létre, annak alapján milyen összeget folyósított a felperesnek, a saját nyilvántartásában rögzített felperesi törlesztésekre figyelemmel mekkora a felperessel szemben fennálló követelése. Az alperes erre vonatkozó tényállításai - maga a ténytanúsítvány is - nyilvánvalóan a saját nyilvántartásán alapul, vita esetén azonban a perben az alperesnek be kell mutatnia a nyilvántartás elszámolási elveit, módszereit, adatait, számításait le kell vezetnie. Ha a felperes mindezeket követően is állítja, hogy az alperes elszámolása nem felel meg a szerződésben foglaltaknak, illetőleg a közölt számítás hibás, vagy arra hivatkozik, hogy részéről nagyobb összegű teljesítés történt, ellenbizonyítással élhet.
- [29] A kikötés nem befolyásolja a kölcsönszerződésből eredő követelés kapcsán a végrehajtási záradék kiállításának feltételeit, nem érinti a szerződő felek igényérvényesítési, illetőleg védekezési lehetőségeit és nem hat ki a végrehajtási záradék alapján indult végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti perekben a bizonyítási kötelezettség alakulására sem, az alábbiak szerint.
- [30] A Vht. a felek közötti szerződéskötés idején hatályos 21. § (1) bekezdése, illetve a jelenleg hatályos 23/C. § (1) bekezdése szerint végrehajtási záradékkal látható el a közjegyzői okirat, ha az tartalmazza a szolgáltatásra és ellenszolgáltatásra irányuló vagy egyoldalú kötelezettségvállalást, a jogosult és a kötelezett nevét, a kötelezettségvállalás tárgyát, mennyiségét (összegét) és jogcímét, valamint a teljesítés módját és határidejét. Ha a kötelezettség feltételnek, vagy időpontnak a bekövetkezésétől függ, a végrehajthatósághoz a Vht. korábbi 21. § (2) bekezdése, illetve a 23/C. § (2) bekezdése szerint az is szükséges, hogy a feltétel, vagy időpont bekövetkezését közokirat tanúsítsa. Ha pedig a végrehajtást kérő az adott szerződésszegés miatt közokiratba foglalt jognyilatkozattal a szerződést felmondta, ugyanakkor minden további feltétel nélkül helye van a végrehajtási záradék kibocsátásának. Ettől eltérő kérdés, hogy a szerződésszegés valóban bekövetkezett-e, a felmondás jogszerű-e, ez ugyanis a végrehajtási záradék kiállítása során érdemben nem vizsgálható (BH1997. 348., BH2002. 492.).
- [31] Az ily módon kiállított közjegyzői okirat (Kjtv. 111. §) nem ügyleti, hanem jogi jelentőségű tényeket rögzítő ténytanúsító okirat, amelynek kiállítását a végrehajtást kérő akkor is kérheti a közjegyzőtől, ha az adóssal kötött szerződésben előzetesen erről külön nem rendelkeztek, illetve az adós előzetesen nem nyilatkozott külön arról, hogy a végrehajtást kérő nyilvántartásában rögzített

adatok a ténytanúsítvány kiállításának alapjául szolgálnak. Ebből következően ilyen szerződéses kikötés hiányában is ugyanilyen módon és tartalommal kérhetné a végrehajtást kérő a közjegyzői ténytanúsítvány kiállítását és a végrehajtási záradék kibocsátását. E szabályokból következik, hogy végrehajtási záradék kiállítása esetén az adós tartozását a Pp. 369. §-a szerinti végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti perben vitathatja, így a kölcsönszerződés e vonatkozásban sem biztosít jogosultságot az alperesnek, illetve nem ró több terhet a felperesre, mint ami őt jogszabály alapján megilletné, illetve terhelne. Ezért a bizonyítási teher a Pp. 369. §-a szerinti végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti perben is a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint alakul annak alakulása körében a kölcsönszerződés vitatott pontjában foglaltak a felperes jogi helyzetét nem érintik, azt nem teszik hátrányossá. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a kölcsönszerződés VIII.10. pontja nem tisztességtelen, a bizonyítási terhet a felperes terhére hátrányosan nem változtatja meg [Kr. 1. § (1) bekezdés j) pontja].

[32] Egyetért az ítéletábra az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a vitatott szerződéses rendelkezés nem jogosítja fel kizárólagosan az alperest a teljesítés szerződésszerűségének megállapítására. Az a kikötés tekinthető tisztességtelennek, amely a fogyasztóval szerződő felet - perbeli esetben az alperest - jogosítja fel arra, maga állapítsa meg saját teljesítése megfelelőségét. E kikötés azonban nem a szerződés rendelkezéseinek értelmezésére és nem az adós teljesítése szerződésszerűségének a megállapítására vonatkozik, mert a kikötés csak arról szól, hogy a bank a közvetlen bírósági végrehajtás megindítása céljából ténytanúsítvány kiállítását kérheti a közjegyzőtől az általa nyilvántartott adatok alapján. Önmagában a tartozás összecszerűségének kimutatása és igazolása semmilyen szerződéses rendelkezés bank általi egyoldalú interpretációját nem teszi lehetővé, továbbá sem kizárólagosan, sem egyéb módon nem jogosítja fel a bankot arra, hogy az ügyfél, vagy a saját szerződésszerű teljesítését megállapítsa. Ebből következően a sérelmezett kikötés a jogszabályi előírásokhoz képest nem tartalmaz hátrányos eltérést, nem eredményez és nem biztosít többletjogosultságot a bank számára és nem teszi az ügyfél kötelezettségét terheesebbé. Emellett nem csorbítja az ügyfél szerződésből eredő jogait és igényérvényesítési lehetőségét sem, nem érinti (nem vonja el) a felperes kötelmi jogát arra, hogy maga állapítsa meg az alperes szolgáltatásának megfelelőségét, megítélje és minősítse azt (BH2018. 146., Ptk. 283. §). Erre figyelemmel a vitatott rendelkezés Kr. 1. § (1) bekezdés b) pontjába ütközése sem állapítható meg.

[33] Ettől eltérő álláspont esetén sem tekinthető az érintett szerződési feltétel tisztességtelennek. Az alperes ugyanis eleget tett a kölcsönszerződésből eredő kötelezettségének, így folyósította a kölcsönt, ezt követően saját érdekében állt, hogy figyelemmel kísérje a visszafizetési kötelezettség teljesítését. Ha a pénzügyintézet nem találja szerződésszerűnek az adós teljesítését, nem zárható el attól, hogy felszólítsa a teljesítésre és annak eredménytelensége esetén felmondja a szerződést. Életszerű és nem jogsértő, ha a pénzügyintézet jogszabályi rendelkezés alapján a tartozás nyilvántartására köteles, úgy a tartozás összegének követelésekor a saját kimutatásait vegye alapul. A fogyasztó ugyanakkor nincs elzárva attól, hogy vitassa az alperes nyilvántartásaiban kimutatott tartozása összegét, illetve elszámolása helyességét. Egyrészt a Hpt. 206. § (1) bekezdése előírta a pénzügyintézetnek, hogy folyamatos szerződések esetén legalább évente egy alkalommal, valamint a szerződés lejártakor egyértelmű, közérthető és teljeskörű írásbeli kimutatást küldjön az ügyfeleinek, amely kimutatással szemben a fogyasztó a Hpt. 206. § (2) bekezdése alapján kifogással élhet. Másrészt nincs akadálya annak, hogy a felek a szerződésből eredő jogvitájukban - ideértve a pénzügyintézet elszámolásának a helyességét és a szerződés esetleges felmondásának jogszerűségét is - a bíróság döntését kérjék. Minderre figyelemmel a vitatott szerződéses kikötés tisztességtelensége a Kr. 1. § (1) bekezdés b) pontja alapján sem volt megállapítható.

[34] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes - ügyvédi munkadíjból álló - fellebbezési eljárási költsége megfizetésére, amelynek összegét

az ítélőtábla a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján a csatolt költségjegyzékben foglaltak figyelembevételével határozott meg.

[35] A felperes az eljárás során illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült, ezért fellebbezése sikertelenségére figyelemmel a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket köteles az államnak megfizetni [Pp. 78. § (1) bekezdés, 1990. évi XCIII. tv. 39. § (3) bekezdés c) pont, 59. § (1) bekezdés, 74. § (3) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdés].

, 2020. május 15.

Dr. Béri András sk. . Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró